

ROBERT LOUIS STEVENSON
Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ın Tuhaf Hikâyesi

İletişim Yayınları, Dünya Klasikleri, 2006-2011 (2 baskı)
© 2006 İletişim Yayıncılık A. Ş.

Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde

© Önsöz: Roger Luckhurst, "Introduction",

Strange Case of Dr Jekyll and Mr Hyde and Other Tales,

Oxford University Press, New York, 2006.

© Sonsöz: Robert Mighall, "Diagnosing Jekyll: The Scientific Context
to Dr Jekyll's Experiment and Mr Hyde's Embodiment",

The Strange Case of Dr Jekyll and Mr Hyde and Other Tales of Terror,

Penguin Books, London, 2002.

İletişim Yayınları 1172 • İletişim Klasikleri 29

ISBN-13: 978-975-05-1638-2

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYANLAR Emrah Serdan, Güneş Akkor

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Antonio Mancini, "Otoportre", 1906

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayla Karadağ

BASKI ve CILT Sena Ofset • SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ROBERT LOUIS STEVENSON

Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ın Tuhaf Hikâyesi

Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde

İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN *Kaya Genç*

ROGER LUCKHURST'ÜN ÖNSÖZÜ,
YAZARIN ROMANIN ESİN KAYNAĞINA DAİR YAZISI VE
ROBERT MIGHALL'UN SONSÖZÜYLE

ROBERT LOUIS STEVENSON 13 Kasım 1850'de İskoçya'nın başkenti Edinburgh'da dünyaya geldi. Varlıklı bir mühendis olan babasının mesleğini edinmek için girdiği Edinburgh Üniversitesi'nde 1871'den itibaren hukuk okumaya başladı. Ailesinin de mensup olduğu üst orta sınıf mezhebinin terk etti ve bu yüzden ailesiyle arası açıldı. Yirmili yaşlarında solunum yollarında başlayan ve erken denecek bir yaşta ölümüne sebep olacak hastalık yüzünden çıktığı Fransa yolculuğunda edebiyata merak saldı. Stevenson'un ilk denemelerinden ve dergi yazılarından sonraki ilk eserleri derlemiş olduğu seyahat notlarıydı: *An Inland Voyage* (İç Gezi, 1878), *Edinburgh: Picturesque Notes* (Edinburgh Üzerine Pitoresk Notlar, 1878) ve *Travels with a Donkey in the Cévennes* (Cevenas Dağlarında Eşekle Seyahat, 1879). Birleşik Devletler'e 1879 tarihli seyahatinde tüm kıtayı boydan boya dolaştı, ertesi yıl hastalığı ağırlaştı ve akciğerinde kanama oldu. Tüberküloz tedavisi gördü. Altı yıl önce Fransız Riviera'sında tanıştığı Fanny Osbourne ile evlendi. Balayından sonra *Define Adası*'nı yayımladı ve edebiyat çevrelerinde adını duyurdu. Sağlık sorunları nedeniyle babasınınournemouth'taki evine taşındı ve burada Henry James ile arkadaş oldu. 1885 yılının Eylül-Aralık aylarında *Dr. Jekyll ve Bay Hyde'in Tuhaf Hikâyesi*'ni yazmaya başladı. 1886 yılında yayımlandığında bu kitap ona uluslararası ün kazandıracaktı. Aynı yıl *Kaçırılan Çocuk*'u yazmaya başlayan Stevenson, babası öldükten sonra Amerika'ya temelli olarak yerleşti. 1888 yılında *Dr. Jekyll ve Bay Hyde'in Tuhaf Hikâyesi*'nin tiyatro uyarlaması ile aynı zamanda meydana gelen Karındaşen Jack cinayetleri, toplumsal bellekte bu iki canavarın birbiriyle özdeşleşmesini sağlamış ve oyun kaldırılrsa da, eserin ölümsüzleşmesine katkıda bulunmuştu. Güney Denizleri üzerine yazması için sipariş alan Stevenson, ömrünün geri kalanını geçireceği coğrafyaya yolculuk etti ve Tahiti'de, Hawaii'de altı ay geçirdi. Burada *The Master at Ballantrae* (Ballantrae'nin Sahibi, 1889) kitabını yazdı. Ciddi bir iç kanama geçirdikten sonra Samoa'ya temelli yerleşti. Karısı Fanny de ruh sağlığını kaybediyordu. Sağlık sorunları devam etmesine rağmen öykülerini *An Island's Entertainment* (Bir Ada Eğlencesi, 1893) adıyla derledi ve yayımladı. Son yıllarında hayli üretkendi. Samoa yerlilerinin *tusitala*, yani "hikâyecisi" adını verdikleri Stevenson 1894 yılının 3 Aralık günü beyin kanamasından öldü. Gömüldüğü yer olan Samoa'da yazdığı eserler, Joseph Conrad ve William Somerset Maugham gibi yazarların öykücülüğünün yolunu açmıştır.

İÇİNDEKİLER

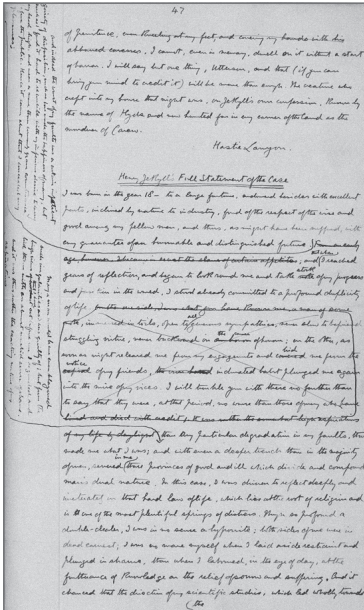
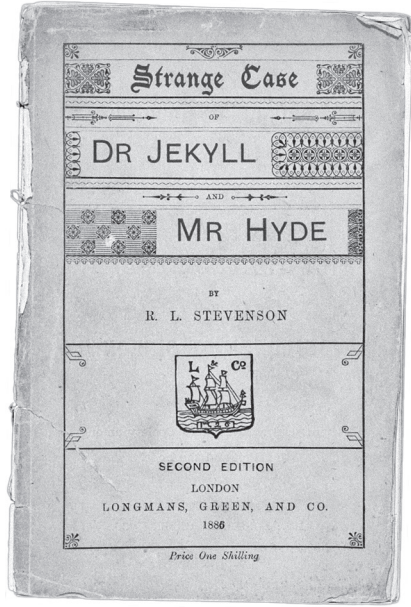
ROMANA DAİR GÖRSELLER	7
KRONOLOJİ	13
ÖNSÖZ	
DR. JEKYLL VE BAY HYDE'İN TUHAF HİKÂYESİ / ROGER LUCKHURST	25
LONDRA HARİTASI	58

Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ın Tuhaf Hikâyesi

<i>Kapının Hikâyesi</i>	65
<i>Bay Hyde'ın İzinde</i>	75
<i>Dr. Jekyll Oldukça Rahattı</i>	87
<i>Carew Cinayeti Vakası</i>	91

Mektup Hadisesi	97
Dr. Lanyon'un Başına Gelen Dikkat Çekici Olay	103
Penceredeki Hadise	109
Son Gece	113
Dr. Lanyon'un Yazdıkları	129
Henry Jekyll'in Olayla İlgili Tam Açıklaması	139
EK	
Rüyalar Üzerine Bir Bölüm / ROBERT LOUIS STEVENSON	161
SONSÖZ	
JEKYLL'I TEŞHİS ETMEK / ROBERT MIGHALL	169

Dr. Jekyll ve Bay Hyde'in
Tuhaf Hikâyesi'nin 1886
tarihli ilk baskısının kapağı ve
1885 tarihli el yazması.

Charles Raymond Macaulay'in *Dr. Jekyll ve Bay Hyde* için yaptığı çizimler:

Bay Hyde.

Dr. Lanyon.

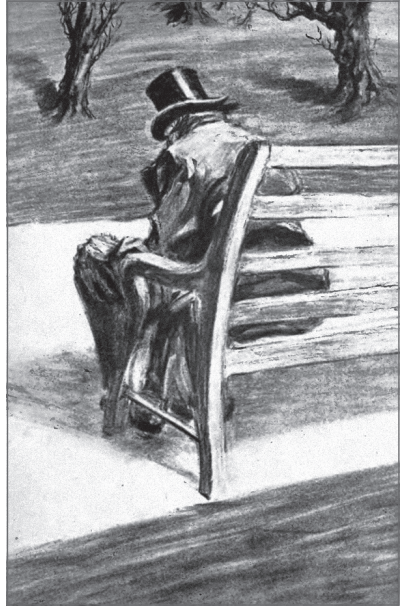
Dr. Jekyll'in hizmetçisi Poole ve Bay Hyde'in kâhyası.

Avukat Utterson
ve hizmetçi Poole.

Bay Hyde ve Dr. Jekyll'in
hizmetçisi Poole.

Bay Hyde.

Dr. Jekyll.

Kapının Hikâyesi

Avukat Bay Utterson üzerine asla bir gülümseme uğramayan, sert yüzlü bir adamdı; az konuşurdu ve konuştuğunda soğuk, utangaç bir tavır takınırdı; bir parça duygusuzdu; zayıf, uzun boylu, sıkıcı, kasvetli ve yine de bir biçimde sevimli bir insandı. Arkadaş toplantılarında, şarabı da beğenmişse, gözlerinden insani bir parıltı yayılırdı; konuşmasına hiç tesir etmeyen bir şeydi bu, asıl akşam yemeğinden sonra yüzünde beliren sessiz işaretlerle ve daha çok da hayatta yaptıklarıyla belirginlik kazanırdı. Katı kurallarla düzenlediği basit bir hayatı vardı; yalnızken, içkiye karşı duyduğu açlığını yok etsin diye bir bardak cin içerdi ve aslında seyretmekten zevk alsa da yirmi yıldır bir defa bile bir tiyatronun kapısından içeri adımını atmamıştı. Ama çevresindeki kişilere karşı insanların kabullendiği bir hoşgörü beslerdi Bay Utterson; bazen neredeyse kıskançlıkla insanları yanlış işlere yönlüten saikleri anlamaya çalışır ve azarlamaktan çok onlara yardım etmek isterdi. “Ben Kabil’in görüşlerine yakınım daha çok,” derdi eski moda bir havayla: “Kardeşim şeytana uya-

caksa ona karışmam.”¹ Böylece Bay Utterson başları belaya girmiş insanların tanıdıkları son saygıdeğer kişilik ve hayatlarına tesir eden son iyi etki olma şansına da erişirdi. Ve bu tip insanlar onu ziyarete geldiklerinde Bay Utterson davranışlarında en ufak bir değişiklik bile yapmazdı.

Böylesi başarıları Bay Utterson’ın rahatlıkla elde ettiği şüphe götürmezdi; çünkü Bay Utterson hiç renk vermeyen insanlardandı ve kurduğu arkadaşlıkların çevresinde bile çekingen bir kibarlık havası olurdu hep. Alçakgönüllü birini, arkadaş çevresini hayatın karşısına çıkardığı fırsatlar vesilesiyle oluşturmasıyla tanırız; Utterson da böyle yapmıştı. Arkadaşları ya kendi kanından olanlardı ya da en uzun süredir tanıdıkları; insanlara olan bağlılıkları, tıpkı sarmaşıklar gibi, zamanın ürünleriydi, yoksa arkadaşlarının kendilerinin değil. Kuşkusuz onu uzak akrabası, şehrin ünlü şahsiyeti Bay Richard Enfield’la bir araya getiren arkadaşlık bağı da böylesi bir bağdı. Birçok insan için bu ikisinin birbirlerinde ne buldukları ya da konuşurken nasıl birbirlerinin ilgisini çeken konular belirleyebildikleri tam bir muammaydı. Pazar günleri yaptıkları yürüyüşlerde onları görenlerin bildirdiğine göre Enfield da Utterson da birbirleriyle hiç konuşmaz, oldukça sıkıcı bir havayla ilerler ve karşılıklı bir tanıdıkları çıktığında belirgin bir rahatlamayla arkadaşlarına selâm verirlerdi hemen. Tüm bu anlatılanlara karşın ikili bu yürüyüşlerine çok büyük önem de verir, o saatleri haftanın en önemli anları olarak görür, rahatsız edilmeden yürüyebilmek için yalnızca başka zevklere değil, meslekî çağrılara bile direnirlerdi.

Bu gezintilerin birinde ikilinin yolları Londra’nın kalabalık bir semtindeki bir ara sokağa düştü. Sessiz sedasız denen

1 *Eski Ahit*’te Kabil’in kendi öz kardeşi Habil’i nasıl öldürdüğü anlatılır. Tanrı Habil’in nerede olduğunu sorduğunda Kabil şöyle cevap verir: “Ağabeyimin koruyucusu ben miyim?” – ç.n.

küçük sokaklardan biriydi bu, ama hafta içlerinde epey ticaret de dönerdi burada. Sokağın sakinlerinin hepsinin hali vakti yerindeymiş gibi görünüyordu ve yine de bu insanlar rekabetçi bir hava içinde daha da çok para kazanmak istiyor gibiydiler; elde ettikleri kârı cilveli bir edayla sergiliyorlardı; dükkânlarının vitrinleri, gülümseyen kadın tezgâhtarlarınınkini andıran bir davetkârlıkla yol boyunca dizilmişti. Şık malların bir parça gözlerden uzaklaştığı nispeten boş pazar günlerinde bile sokakla içinde bulunduğu kasvetli mahalle arasında tıpkı ormanla içinde yanan ateşin arasındaki gibi bir karışıklık olurdu; yeni boyanmış kepenkleri, güzelce parlatılmış pirinç kaplamaları, genel temizliği ve yaydığı mutluluk havasıyla içinde gezen yolcunun bakışını hemen yakalayıp şenlendirirdi bu sokak.

Bir köşesinde yer alan iki kapıdan hemen sonra, sol tarafta doğuya uzanan bu hat bir avlu girişiyle bölünüyordu; ve tam o noktada uğursuz bir yapı üçgen çatısını sokağa doğru uzatmıştı. İki katlıydı; penceresi yok gibiydi, tek görünen alt kattaki kapı ve üst katta alnını gösteren rengi solmuş duvardı; yapının her tarafı uzun sürmüş, pintice bir ihmalkârlığın izleriyle doluydu. Ne zili ne de tokmağı olan kapı kabarmıştı ve sokağa sanki bir çeşit mağrurlukla bakıyordu. Arada serseriler gelip ellerindeki kibritleri kapı tahtalarının üzerine çakmışlardı; çocuklar evin basamaklarını mesken edinmiş, bir öğrenci bıçağının ucunu kapının pervazlarında gezdirmişti; ve bir kuşaktır kimse çıkıp da ne bu ziyaretçileri kovalamış ne de eve verdikleri hasarı onarmaya kalkışmıştı.

Bay Enfield'la Bay Utterson ara sokağın diğer tarafındaydılar; girişe geldiklerinde Bay Enfield yürüyüş değneğini kaldırıp karşıyı işaret etti.

“Şu kapı dikkatini çekti mi hiç?” diye sordu Bay Enfield ve arkadaşının olumlu cevabını duyduğunda, “Bu kapı benim aklımda çok tuhaf bir hikâyeye bağlantılı,” diye ekledi.

“Sahiden mi?” dedi Bay Utterson sesinde hafif bir değişimle: “Neymiş o hikâye?”

“Şöyle ki,” diye cevap verdi Bay Enfield: “Karanlık bir kış sabahında dünyanın uzak bir köşesinden eve dönüyordum, saat üç civarında yolum sokak lambaları dışında hiçbir şeyin görülmediği bir yere düştü. Sokak sokak yürüdüm ve herkes uyuyordu – bütün sokaklar dinî bir alayın geçişi için ışıklandırılmış gibiydi ve hepsi birer kilise kadar da boştu. En sonunda, insanın içinden geçtiği sokağın seslerini dinlemeye başlayıp da keşke bir polis görsem diye düşündüğüm bir ruh haline girdim. Hemen o anda iki değişik kişi gördüm önümde: küçük bir adam ağır ağır doğu istikametinde ilerliyor, sekiz on yaşlarında bir kız çocuğu canı burnunda karşı sokaktan aşağı koşuyordu. Sonra azizim, doğal olarak bu ikisi köşede birbirlerine çarptılar; ve hikâyenin korkunç kısmı da o zaman başladı zaten. Adam sakın bir edayla vücuduna basarak yerde yatan çocuğun üzerinden geçti ve zavallıyı çığlık çığlığa o halde bıraktı. Kulağa önemsiz geliyor belki, ama görmesi çok fenaydı bu sahneyi. İnsan gibi değil de sanki lanetli bir put gibiydi bu adam. Hemen seslendim, koştum, adamı yakaladım ve çığlık çığlığa yatan çocuğun çevresinde şimdiden oluşmuş insan kalabalığına doğru sürükledim onu. Adam çok sakindi ve hiç itiraz etmedi, bana şöyle bir baktı sadece ve bakışı o kadar çirkindi ki, üzerimden ter boşandı hemen. Olay yerine gelenler kızın kendi ailesindendi, kısa süre sonra da kızın olaydan önce dükkânına gitmeye çalıştığı doktor belirdi aralarında. Sawbones’a² göre çocuğun durumu o kadar kötü değişti; insan burada olayın bu şekilde kapandığını düşünür, ama tuhaf bir durum vardı şimdi. Onu ilk gördüğümde bu adama karşı içimde bir öfke belirmişti. Çocuğun ailesi de

2 Burada özel isim olarak kullanılan Sawbones İngiliz argosunda cerrah anlamına gelir. “Saw”: testere ile kesmek, “bones”: kemikler – ç.n.

doğal olarak benzer duygular içindeydi. Ama beni şaşırtan doktorun durumuydu. Sıradan, renksiz bir eczacıydı bu, ne yaşında bir ilginçlik vardı ne de görünüşünde; güçlü bir Edinburgh aksanıyla konuşuyordu ve epey ruhsuz biriydi. Evet azizim, hepimiz gibi biriydi o da; suçluya her baktığında Sawbones'un yüzündeki rengin uçup gittiğini ve kendini kötü hissettiğini görüyordum; onu öldürmek istiyordu. Aklından ne geçtiğini, tıpkı onun benim aklımdan ne geçtiğini bildiği gibi biliyordum; adamı öldürmek söz konusu olmayacağına göre, başka bir seçenek düşünüyorduk şimdi. Adama bu olaydan bir rezalet çıkarabileceğimizi ve çıkaracağımızı, ayrıca Londra'nın bir ucundan diğerine adının artık bu olayla anılacağını söyledik. Tabii eğer varsa, sahip olduğu bütün arkadaşlarını ve saygınlığını yitireceğini de anlattık. Bunlar olup biter, biz hararetle bunları söyleyip dururken aynı zamanda elimizden geldiğince harpyalar³ kadar vahşi olan kadınlardan uzak tutmaya da çalışıyorduk onu. Daha önce bu kadar nefret dolu yüzlerden oluşan bir insan grubu görmemiştim hiç; adam ortadaydı, yüzünde kara, nefret dolu bir soğukluk vardı – korkuyordu da, bunu görebiliyordum, ama azizim, gerçekten de Şeytan gibi durumu iyi idare etmeyi biliyordu bu adam. 'Eğer bu kazadan kâr elde etmeyi istiyorsanız,' dedi, 'elimden gelen bir şey olmaz tabii ki. Bir beyfendinin rezalet çıkmasını engellemekten başka bir dileği olamaz.' Sonra ekledi: 'Kaç para istediğinizi söyleyin.' Çocuğun ailesine yüz paund ödemesi için kandırdık onu; bu durumdan para ödemedi sınırlanmayı istiyordu açıkça; ama halimizde tavrımızda kötücül bir yan vardı ve en sonunda adam razı oldu. Şimdi yapmamız gereken şey parayı almaktır; ona zarar vermeyi isteyen adam,

3 Harpyalar kafaları ve gövdeleri kadın, ama kuyrukları, kanatları ve pençeleri kuş özellikleri gösteren mitolojik yaratıklardır. Harpyaların çocuklarına kötü muamele eden Phineus'u cezalandırmak için gönderildiği söylenir – ç.n.

peki bizi nereye götürdü dersin azizim? O kapının olduğu yere! Bir anahtar çıkardı, içeri girdi ve on paundluk altınla Coutts'daki⁴ bir hesaptan çekilmek üzere yazılmış, hikâyesimin önemli noktalarından birini oluştursa da ismini söyleyemeyeceğim ama çok iyi tanınan ve gazetelerde adı da geçen bir kişinin imzaladığı bir çekle döndü. Eğer gerçekten de sahte değilse, bu çekin üzerindeki imza düzgün görünüyordu, ödenecek miktar kısmı sert harflerle doldurulmuştu. Adama tüm bu olup bitenlerin gerçek olduğundan şüphe ettiğimi söyledim ve birinin normalde sabahın dördünde bir bodruma girip de başka birinin adıyla imzalanmış neredeyse yüz paundluk bir çekle dışarı çıkmasının imkânsız olduğunu belirttim. Ama adam rahattı ve anlattıklarımı dudak büken bir ifade vardı yüzünde. 'Hiç endişelenmeyin,' dedi, 'bankalar açılana kadar sizinle kalacağım ve çeki de kendim bozduracağım.' Böylece hepimiz, doktor, çocuğun babası, dostumuz ve bendeniz yollara düştük ve gecenin geri kalan bölümünü benim evimde geçirdik; ertesi gün, kahvaltı ettikten sonra hep birlikte bankaya gittik. Çeki görevliye ben kendim verdim ve sahte olduğundan şüphelenmek için pek çok sebebim olduğunu söyledim ona. Ama şüphelenmeme gerek yokmuş hiç. Çek gerçektir."

"Cık cık cık," dedi Bay Utterson.

"Görüyorum ki sen de aynen benim gibi hissediyorsun," dedi Bay Enfield. "Evet, tatsız bir hikâye bu anlattığım. Çünkü bu adam kimsenin işinin düşmesini istemeyeceği türden biriydi, gerçekten de lanet olasıca bir herifti. Çekin üzerinde ismi yazan kişi ise tam bir kibarlık timsaliydi, ünlüydü de; her şeyi daha da acı verici kılan şey, bu adamın iyi olduğunu söyledikleri kişilerden biri olması. Sanırım ortada bir şantaj vakası var – dürüst bir adam gençliğinde yaptıklarının faturasını ödüyor. Bu kapının olduğu yere ben Şantaj Evi diyo-

4 17. yüzyılın sonunda kurulmuş eski ve prestijli bir banka – ç.n.

rum sonuç olarak. Ama bu da, biliyorsun ki, olup biteni tam açıklamaya yetmiyor,” diye ekledi Bay Enfield ve bu sözlerle kendi düşüncelerine gömölüp sustu.

Enfield bu düşünceli halinden Bay Utterson’ın ani sorusuyla uyandı: “Çeki getiren kişinin orada yaşayıp yaşamadığını bilmiyorsun demek?”

“Tam onun yaşayacağı bir yer, değil mi ama?” diye cevap verdi Bay Enfield. “Ancak adresine dikkat ettim; adamın evi adını şimdi unuttuğum bir meydandaymış...”

“Peki bu kapının bulunduğu yer hakkında hiç soru sormadın mı?” dedi Bay Utterson.

“Hayır azizim: bu konularda biraz hassasımdır,” dedi Enfield bunun üzerine. “Soru sormakla ilgili aklımlı kurcalayan şeyler var; soracağım sorularla mahşer gününde hepimize sorulacak sorular arasında çok ortaklık olduğunu hissederim ben. Bir soru sorarsınız da sanki bir taş yuvarlamış gibi olursunuz ya; bir tepenin üstünde sessizce oturuyorsunuzdur ve taş yuvarlanmaya başlar, diğer taşlara çarpar, şimdi diğer taşlar da yuvarlanıyordur ve en sonunda taşlardan biri gelir de evinin arka bahçesinde bekleyen mülayim bir adamcağızın kafasına çarpar, adamın ailesi de öksüz kalır sonra. Hayır azizim, bunu ilke haline getirdim ben: birinin ne kadar çok maddî sıkıntısı varmış gibi görünüyorsa ben de o kadar az soru sorarım ona.”

“Çok iyi bir ilke edinmişsin,” dedi Utterson.

“Ama bu bahsettiğim yeri kendim inceledim de,” diye devam etti Bay Enfield. “Eve pek benzemeyen bir yer burası. Başka kapısı yok ve bu bahsettiğim kapıdan da kırk yılda bir, anlattığım maceranın kahramanından başka kimse girip çıkmıyor. İlk katta avluya bakan üç pencere var; alt katta ise hiç pencere yok. Pencere her zaman kapalı ama temizler de. Ayrıca genellikle dumanı tüten bir baca var; demek ki orada birileri yaşıyor olmalı. Ama o kadar da emin değilim bun-

dan, çünkü binalar avlunun bahçesinde birbirleriyle o kadar iç içe giriyorlar ki biri nerede bitip diğeri nereden başlıyor, anlaması kolay değil.”

İkili bir süre daha sessizce yürümeye devam etti ve sonra “Enfield,” dedi Bay Utterson, “iyi bir ilke bu seninkisi.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum,” diye cevap verdi Enfield.

“Ama yine de sana sormak istediğim bir şey var,” diye devam etti Utterson. “Sana çocuğa çarpan adamın ismini sormak istiyorum.”

“Eh,” dedi Bay Enfield, “herhalde kimseye bir zararı olmaz bunu söylememin. Adamın adı Hyde’di.”

“Mmm,” dedi Bay Utterson. “Nasıl bir adam peki bu?”

“Tarif etmesi kolay değil. Dış görünüşünde bir tuhaflık var. Bir tatsızlık, bir iğrençlik. Daha önce bu kadar sevimsiz biriyle tanışmamıştım hiç, ama yine de neden böyle hissettiğimi bilmiyorum doğrusu. Tam olarak neresinde olduğunu kestiremesem de, vücudunda güçlü bir yamukluk hissi veren bir şey vardı, gerçi kesin olarak derdi ne, onu da tam bilemiyorum ya... Çok acayip bir görünümü var bu adamın, ama yine de bu acayıpliğin ismini tam koyamıyorum işte. Hayır azizim; elimden gelmiyor, tarif edemiyorum. Hatırlayamadığımdan değil, görüntüsünün hemen şimdi aklımda canlandığından emin olabilirsiniz.”

Bay Utterson bir süre sessizce, bu dinledikleri üzerine düşünerek yürüdü ve en sonunda “İçeri anahtarla girdiğinden emin misin peki?” diye sordu.

“Azizim...” diye başladı Enfield şaşkınlıkla.

“Evet evet, biliyorum,” dedi Utterson; “Tuhaf görüldüğünü biliyorum. Ama gerçek şu ki, eğer sana adamın girdiği evin sahibinin kim olduğunu sormuyorsam bu onun kim olduğunu aslında bildiğimden. Görüyorsun ya Richard, anlattıkların çok dokundu bana. Eğer münasebetsiz kaçır di-

ye tam doğru olmayan şeyler söylediyse bunları şimdi düzeltmen iyi olur.”

“Bence bu konuda beni daha önce uyarmalıydın,” diye cevap verdi Enfield bir parça kederli bir havayla. “Ama hikâyemi sana hiçbir şeyi atlamadan anlattım. Adamın anahtarı vardı ve dahası, hâlâ da var. Daha birkaç gün önce onu anahtarı kilide sokarken gördüm.”

Bay Utterson derin derin iç geçirdi ama tek bir kelime bile etmedi ve genç adam sözlerine devam etti: “Bu olay hiç konuşmamam için ders oldu bana. Boşboğazlığımdan utanıyorum. Bu konudan bir daha hiç bahsetmemek üzere anlaşılm bence şimdi.”

“Tabii Richard,” dedi Bay Utterson. “Bütün kalbimle bu konudan bir daha hiç bahsetmeyeceğime söz veriyorum.”

